

hvad der foregaar paa Rigsdagen. Jeg indser udmærket godt, at i en Krigssituation som den, vi lever i, kan der forekomme adskillige Tilfælde, hvor man gør, hvad man kan, for at unddrage visse Spørgsmaal fra den offentlige Forhandling. Det er der ikke noget at sige til, det maa nødvendigvis finde Sted, men jeg tror ganske vist og ved ogsaa, at blandt de Spørgsmaal, som forhandles i, jeg havde nær sagt, de ansete Mænds Fagforening, mellem de 15 Mænd i Finansudvalget, er der adskillige, som vel nok kunde taale en offentlig Forhandling, og jeg tror, det vilde være det heldigste for os alle sammen, at vi fik denne offentlige Forhandling. Jeg har en Fornemmelse af, at mange Folketingsmænd har og med Rette har den Følelse, at hver Kreds ikke er lige meget repræsenteret her i Folketinget, at der findes 15 Kredse, der ganske fortrinsvis har en Repræsentation, nemlig de 15 Kredse, hvis Repræsentanter sidder som Medlemmer af Finansudvalget. Det er ikke heldigt, naar noget saadant er Tilfældet. Det er heller ikke heldigt for Finansudvalgets Medlemmer selv, at man skal kunne opfatte Forholdet saaledes. Det vil ikke kunne undgaas, at Finansudvalgets Medlemmer ofte i rent personlige Spørgsmaal bliver Genstand for en Paavirkning, som det ikke altid er hyggeligt at være Genstand for. Der er mange Mennesker her i Landet, som har Spørgsmaal af Vigtighed for deres egne Personer at faa afgjort, og som i en Masse Tilfælde gør, hvad de kan, for at komme i Forbindelse med Finansudvalgets Medlemmer for at paavirke dem. Det, det gælder om hele Livet igennem, er jo at have gode Fortalere, men det er ikke altid, at man ved at have en god Fortaler naar det, som for Samfundets Skyld burde naas. Ved Besættelse af Embeder og Pladser og lignende gælder det for mange Mennesker om, at de har en eller anden Rigsdagsmand, som de med mere eller mindre Grund tillægger en formaående Stilling i Rigsdagen. Ham henvender de sig saa til, og han skal saa bearbejde vedkommende Myndighed, der har med den paagældende Embedsbesættelse at gøre. Men derved har man ikke den ringeste Garanti for, at den, som er bedst kvalificeret til Pladsen, faar den, i det allerhøjeste kan man sige, at den, som har de bedste Fortalere, faar den. Det er ikke ganske hyggeligt for dem, som paa den Maade bliver valgt til Fortalere, at være underkastet en saadan Paavirkning; men jeg tror ganske sikkert, at ikke mange

Mennesker i Rigsdagen i den Grad bliver søgt som Fortalere som netop Finansudvalgets Medlemmer, og man vil forstaa, at jo mere Indflydelse, der lægges i Finansudvalget, desto værre er det. Ogsaa af den Grund, at jeg, da jeg har den Ære at være Finansudvalgsmedlem, kunde ønske at slippe for noget af dette Rend, vilde jeg gerne paatale dette Forhold. Jeg forstaaer godt, at man gennem de mange Aar, i hvilke der sad en Mindretalsregering overfor et Flertal i Folketinget, fra demokratisk Side gjorde, hvad man kunde for ligesom at samle og koncentrere Flertallets Magt og Myndighed i Folketinget overfor den siddende Regering derved, at man gjorde Folketingets Finansudvalg saa stærkt som paa nogen Maade muligt. Jeg synes, det var en god og rigtig Bestræbelse den Gang, men nu lever vi under parlamentariske Forhold, nu sidder der en Regering, som er i Overensstemmelse ikke alene med Flertallet, men siden den sidste Udvidelse, vi fik, med hele Rigsdagen, og nu er det ingen Nytte til, at man gennem Folketingets Finansudvalg opstiller en saadan Modvægt mod Regeringen. Udvalget kan heller ikke være det allerede af den Grund, at naar Regeringen har Flertal i Folketinget, har den ogsaa sit Flertal i Finansudvalget.

Det er derfor et stort Spørgsmaal, om man ikke uden nogen som helst Skade kunde borttage lidt af den, lad mig sige, overdrevne Myndighed, der er lagt i Finansudvalget, og lægge Myndigheden ud paa et lidt bredere Grundlag, dele den ud over hele Folketinget. Jeg kan udmærket godt forstaa, at man fra Regeringens Side ogsaa i Spørgsmaal, som ikke er af rent finansiel Karakter, kan ønske at have en Slags Repræsentation for Rigsdagens forskellige Partier, hvor man udenfor Offentligheden kan forhandle Sagerne. Men en saadan Repræsentation kunde maaske skaffes paa en anden Maade end just gennem Finansudvalget. Jeg er efter det selvfølgelig ikke saa særlig grundige Kendskab, som jeg nu ved at have været Medlem af Finansudvalget et Par korte Perioder har faaet, tilbøjelig til at tro, at hvis Finansudvalget skal gøre sit Arbejde paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven med den Grundighed, som i Virkeligheden kræves, kunde Finansudvalget maaske have nok at gøre dermed, og det er slet ikke umuligt, at Regeringen vilde være i Stand til at komme de forskellige Repræsentanter for Partierne i Tale paa anden Maade end just ved at henvende sig til Finansudvalget. Der kunde